

56409

Ба 177 218

А. ДЫЛА

ТОРФ

922

177

ДВБ

Тарф

А. ДЫЛА.

— Сёння едзе, сёння едзе...—спявае Волька падскокваючы на аднэй назе.

Едзе, едзе, едзе...—пляскае ў далоні Сіма.

— Па-едзе, па-едзе...—паўтарае Кім, заганяючы цвiк у скрынку.

І раптам голас цёці Зосі:—Хутчэй, хутчэй збiраіцеся! Едзе ужо!

— Едзе, едзе на тарфяную станцыю!

Цацкі паляцелі ў бок і ўсе дзеці кiнуліся да цёці Зосі. Хуценька сабраліся. У кошыкі паклалі сьнеданьне—хлеб з маслам і зялёненькія агурочки.

Вузкакалейка была недалёка каля электрычнае станцыі. Пасталі дзеці ў пары і выйшлі на вулицу. Як цёпла сьвеціць сонейка, як звонка спяваюць птушкі. Весела і радасна дзецям.

— Угу-гу-гу-гу...—гудзіць паравоз.

— Зараз едзе, зараз едзе!

Селі дзеці ў ваганетку, а ззаду шмат пустых вагончыкаў.

— Тах, тах, тах...—стукаюць колы.

— Гу-у-у...—весела гудзіць гудок.

— Едзе, едзе, едзе!..

Па горадзе ехалі моўчкі. Калі-ні-калі толькі было чутно:

— Глядзеце, глядзеце, сабака бясхвосты паляцеў!
Ці:

— Ух, як вецер гудзіць у вушах!

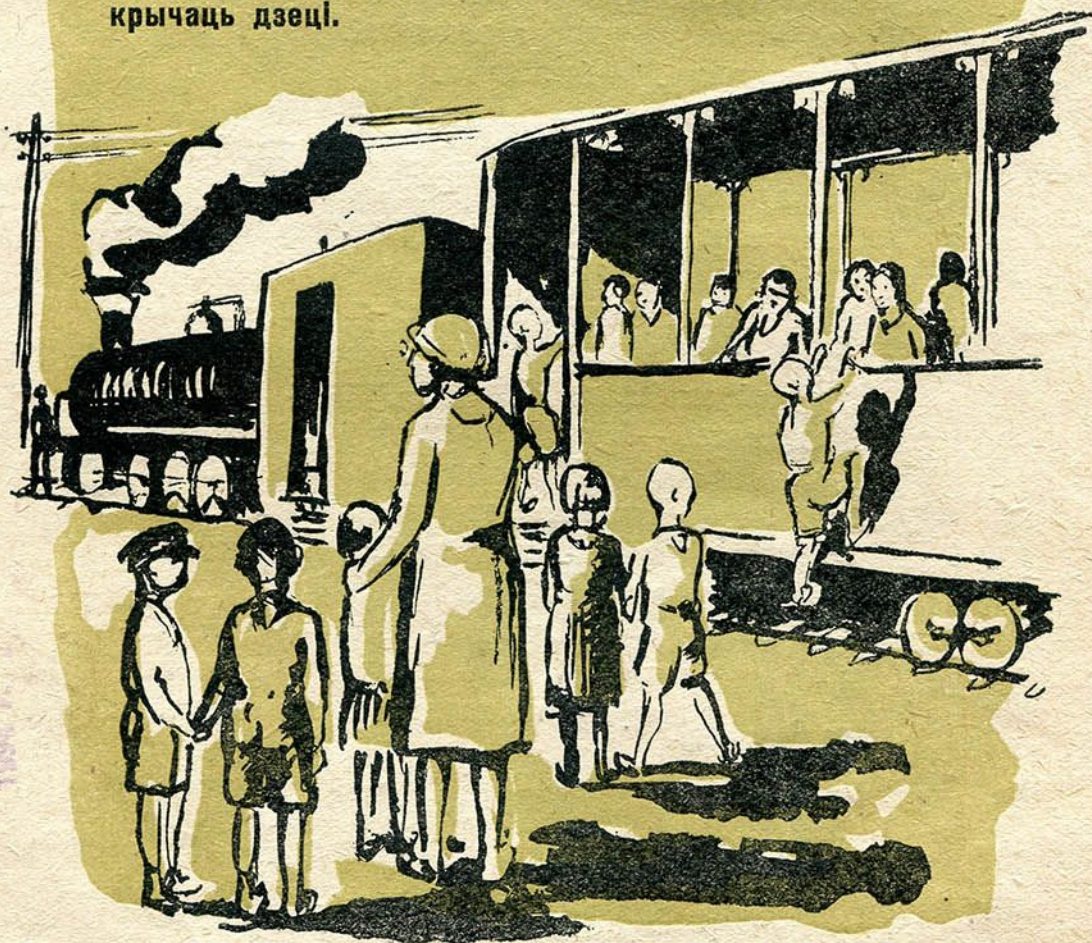
— Дзынь, дзынь, дзынь...—ляціць побач трамвай.
Выехалі за горад. Вось дзе пачаўся вясёлы гоман.

— Поле, поле, жыта!

— Добры дзень, поле, добры дзень, жыта!—крычыць Сіма. І ўсе дзеці хорам:—добры дзень, добры дзень!

А на лузе пасьвяцца каровы, авечкі.

— Добры дзень, кароўкі! Добры дзень, авечкі!—крычаць дзеці.

Чорная з белай плямай на ілбу карова падняла ўгару галаву, ды як зараве:—му-у-у.., а авечкі цененька так: мэ, мэ, мэ, э, э...

— Гэта яны нам кажуць добры дзень,—сьмяюцца дзеці.

Прыехалі на тарфяную станцыю.

— А, памочнікі нашы прыехалі! Добры дзень, добры дзень!—сказалі рабочыя.—А мы вас чакалі, выляжайце хутчэй, работы шмат ёсьць для вас.

Жвава саскочылі дзеці з ваганеткі.

— А дзе-ж торф?—пытаюцца.

— Зараз убачыце.

Цёця Зося і адзін з рабочых павялі дзяцей паказаць ім тарфяную распрацоўку на балоце.

— Торф здабываецца са старых, глыбокіх балот,—сказаў рабочы.

— Як з балот? Там-жа ж вада, гразка,—здзівіліся дзеці.

Пайдыйшлі да балота. Бачаць—уздоўж выкапана глыбокая канава.—А, мабыць, торф у канаве.

— Не, сюды сыцякае з балота вада. Калі-ж балота абсохне, тады можна капаць торф. А вось і машына, якая выбірае торф.

— Шах, шах, шах...—гудзіць машына, і кавалак торфу за кавалкам роўненька кладзецца на зямлю.

Рабочыя забіралі гэтыя кавалкі і раскладалі недалёка.

— Што гэта там дзядзі робяць?—запытаўся Кім.

— Яны раскладаюць торф так, каб ён добра праветрываўся і хутчэй прасох. Кожны брусок такога торфу вельмі лёгкі.

Памацалі дзеці рукамі і, праўда, лёгкі.

— А потым вязуць у горад?

— У горад нязручна везьці такімі вялікімі кавалкамі: яны займаюць многа месца. Вось, паглядзеце, другая машына,—яна драбніць высушаны торф, потым сьціскае ціскачом, і тады кавалкі атрымліваюцца невялікія, але шчыльныя і цяжкія.

— А-я-яй! А-я-яй! Якія прыгожанькія, чорненькія цэглінкі!—закрычала маленькая Воля,—я хочу з імі пагуляць!

— Вось тут і для вас знойдзеца работа,—сказаў рабочы,—складайце гэтыя брусочки роўнымі клеткамі.

— Як сапраўдныя рабочыя будзем працаваць!— з гонарам сказала Сіма і падштурхнула ў бок Кіма. Разьбіліся дзеці на брыгады і навыперадкі пачалі працаваць. Дружна кіпіць работа, нават самыя малыя дзеці і тыя цягнуць торф, ледзьве нясуць, але і яны працуюць.

— Ая-яй!—чуцен нечы крык. Гэта малая Воля набрала поўны фартушок торфу, зачэпілася за каранчык і ўпала. Рассыпаўся торф на дробныя кавалачкі. Падыйшла цёця Зося.

— Ня трэба, дзеткі, сьпяшацца пры рабоце, а трэба лепш рабіць.

Працавалі дзеці так дружна, так добра, што ўсе разам скончылі работу.

А як смачна было сьнедаць пасля працы. Здавалася дзецям, што ніколі яны нічога смачнейшага ня елі.

— Бывайце здаровы, мы будзем да вас часта прыяжджаць!—гаварылі дзеці рабочым, ад'яжджаючы ад іх.

— Прыяжджайце, прыяжджайце, будзем вас чакаць!

— Угу-гу-гу...—зноў гудзіць паравоз.

— Тах, тах, тах...—стукаюць колы.

Але цяпер вагончыкі ўжо ня пустыя, а поўныя торфу.

— А куды-ж мы яго павязем?—запыталіся дзеці ў цёці Зосі.

— Я ведаю, я ведаю!—крычыць Сіма,—мой тата машыніст на электрычнай станцыі, дык я бачыла, як там торф гарыць.

— Правільна,—сказала цёця Зося,—мы павязем яго на электрычную станцыю, там яго будуць паліць. Торф—добры апал, а ў нас у дамох будзе сьветла, будуць гарэць электрычныя лямпачкі, пабягуць трамвай і закруцяцца машыны на фабрыках.

Назад дзеці ехалі крыху змораныя, але вельмі задаволеныя і вясёлыя.

+

Ба 177218

Можа сёння ці заўтра нам пасьвеціць кавалачак
сьвятла ад таго торфу, што мы насілі?—казала Воля.
— Паўна засьвеціць!—засьмяялася цёця Зося.

100490

б. 56409

Державна
Наукова бібліотека
ім. Королівки. Харків

ДІТЯЧИЙ ВІДДІЛ
Бібліотека ім. Ревізника М. Харків

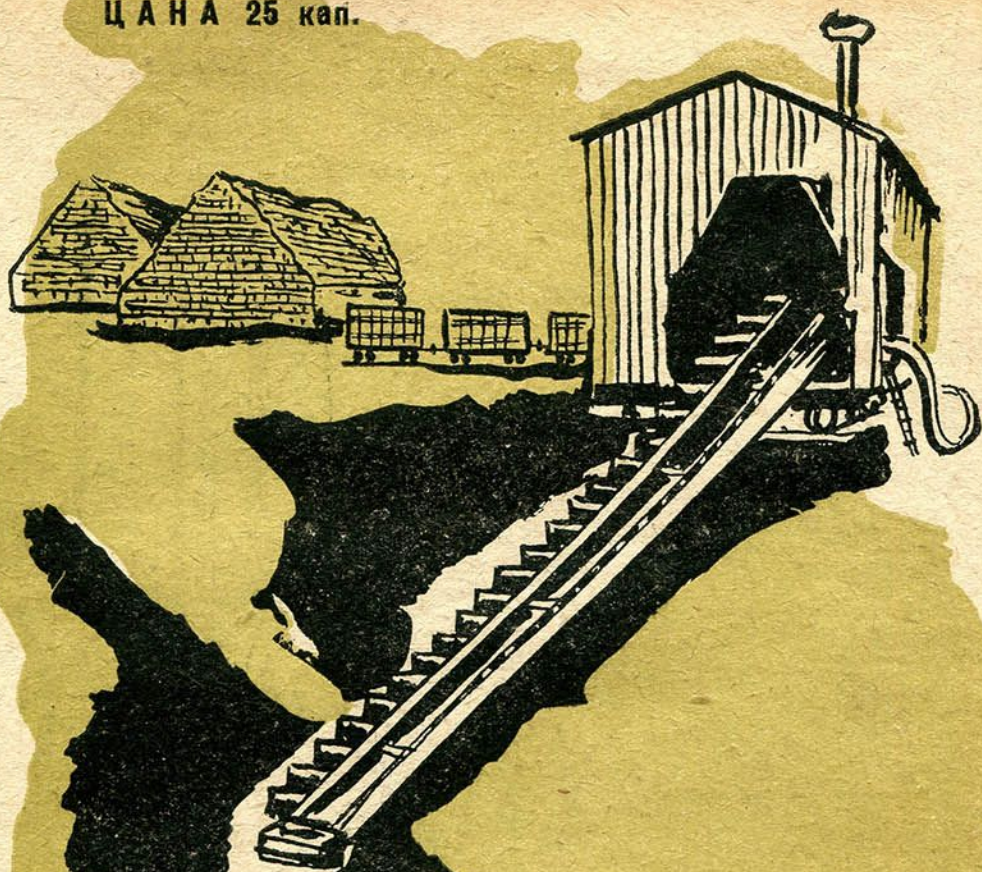
Державна
бібліотека
БССР
Ім. У. К. Леся

17

80000003711817

Ц А Н А 25 кап.

МАЛЮНКІ
І. АХРЭМЧЫКА

МЕНСК 1932

Зак. № 1969.

5.000 экз.

Уч. Галоўлітбелу №а 430.

Друкарня імя Сталіна.